

stort set det eneste i området – valgte deres ministerpræsident, Ariel Sharon. Det startede allerede dengang, hvor Danmarks udenrigsminister, hr. Mogens Lykketoft, fra starten sagde, at Israels ministerpræsident havde et plettet generalieblad. Det var ikke særlig diplomatisk af en udenrigsminister at sige på det tidspunkt.

Det fortsatte i flere omgange med en meget kontant kritik af den israelske bosættelsespolitik, hvad der bestemt kan være grund til, men det var meget udiplomatisk fra den daværende udenrigsministers side.

Det kørte videre over, at Yassir Arafat, da han var på besøg i Danmark, fik en stjernevelkomst, blev budt velkommen på alle mulige måder, blev kaldt Mr. President af Nyrupregeringen på det tidspunkt, hvor alle vidste, at det virkede som en rød klud, fordi man netop havde været enig om at kalde Yassir Arafat for Mr. Chairman, altså formand og ikke præsident, for det er jo ikke et land, han er præsident for, det er et selvstyreområde.

På den måde dumpede regeringen i den ene mudderpøl efter den anden og ødelagde efterhånden det gode forhold, vi har haft mellem Israel og Danmark og den mulighed, Danmark har for at spille en rolle i området.

Det var så store problemer, at det faktisk medførte, at den daværende udenrigsminister ikke engang ville mødes med Israels ambassadør i Danmark. Så vidt kom det. Og det betød, at man i flere omgange protesterede fra israelsk side, kaldte den danske ambassadør til møde i Israel og spurgte, hvad der egentlig var fat, protesterede over den danske måde at reagere på.

Det er alle de ting, jeg nævner her, som vi skal have rettet op på nu. Derfor synes jeg også, at det forslag til vedtagelse, der ligger, er afbalanceret, fordi det kritiserer – og der mener jeg, at hr. Keld Albrechtsen tager fejl – ikke blot den israelske side for bosættelsespolitik og andre ting, men det kritiserer også den palæstinensiske side.

Vi skal også huske på, at der netop er en terrortrussel, det har jeg været inde på tidligere i debatten. Vi skal huske på, at det israelske samfund i dets reaktioner også har måttet tage hensyn til, at der er en konstant terrortrussel. Ligesom vi siden 11. september har opfattet, at der har været en terrortrussel mod i hvert fald USA, måske også mod Danmark og Vesten i det hele taget, så har Israel siden 1948 måttet opretholde et militært beredskab af dimensioner for at sikre sig mod terror. Og det har været situationen. Ja,

sågar fik man jo for nylig fat på det her skib, »Karine A«, hvor det viste sig, at selvstyreområdet havde været dybt involveret i at transportere rigtig mange våben til området, så mange våben, at man kunne forestille sig i hundredvis af selvmordsbombemænd, der fik ammunition til deres forehavende. Heldigvis blev det skib opbragt.

Men det viser sig, at selvstyreområdet og muligvis Arafat personligt, ingen ved det, har været med til at godkende det. I hvert fald har selvstyreområdet været med til at importere våben af den karakter, og det er jo en provokation, det kan vi ikke komme uden om, når man finder ud af, at det er sådan fat.

EU har da måske en mulighed på det her område. Det kan vi håbe at EU har, men vi synes, at Danmark skal sætte sig i spidsen i EU-sammenhæng for, at vi kan være med til at løse op for de her ting.

Det er måske ikke på alle punkter en rigtig god start, når det gælder terrrorsituationen, fra EU's side. Man må bemærke, at på den terrorliste, som EU har lavet, står Hamas og Islamisk Jihad, men samtidig ignorerer man på EU's terrorliste PFLP og Hizbollah, selv om en af Hizbollahs folk står på den individuelle liste over personer, som er et problem i terrrorsammenhæng.

Det er ærgerligt, at EU ikke har PFLP og Hizbollah med på listen over terrororganisationer. Men vi kan håbe på, at Danmark i formandsstolen kan være med til at løse op for det her, kan være med til at tage nogle initiativer, som USA af gode grunde måske har svært ved i øjeblikket, fordi de er optaget af så mange andre ting i Afghanistan og rundtomkring i verden. Det kan godt være, at amerikanerne på nuværende tidspunkt, selv om de spiller en vigtig rolle i området, har svært ved at gå ind, som de skal.

Kl. 14.10

Med hensyn til forslagene til vedtagelse må jeg sige, at det fra Enhedslisten og SF jo er så ensidigt, som det kan være; det er nærmest en gentagelse, og det er nok også værre end det forslag til vedtagelse, som Folketinget vedtog for lige omkring halvandet år siden, som var meget ensidigt, og hvor halvdelen af punkterne, kan man sige, ensidigt gik efter at bekæmpe Israel. Så var der måske et enkelt punkt, der var kritisk over for palæstinenserne, og så var der nogle punkter, der var mere neutrale. Her er vi tilbage i den skure eller en endnu værre fra SF og Enhedslistens side.